

— Ти, каза пашата, къмъ краятъ на миналата година си излѣзалъ изъ Цариградъ; кѣдѣ ходи?

— Ходихъ на Влашко, на Унгария, Сърбия и Босна.

— По каква работа?

— По работата на вѣстникитѣ ни, отговорихъ; ходихъ да изучавамъ земитѣ и да събирамъ материялъ за вѣстникитѣ.

— Какъ може човѣкъ сръдъ зима да ходи да се рѣе отъ слободия; ти си се скиталъ по друга зломисленна работа.

— Никакъ, Ваше Превъсходителство, отговорихъ съ якъ гласъ, макаръ да се досѣтихъ че двѣтѣ ми изгубени писма трѣбва да сѫ уловени.

— Сѣко отказване е излишно, продума пашата и хвърли на мене мотъ, презрителенъ погледъ. Твоитѣ двѣ писма сѫ въ рѣцѣтѣ ми и тѣ съвѣсѣмъ ясно откриватъ твоитѣ злосторни намѣрения.

Пашата погледа на Албанова, кѣито съ растрепени рѣцѣ търсѣше моитѣ писма въ торбата, и още не бѣше ги намерилъ. А азъ погледахъ прѣзъ прозорецѣтъ въ далнина, видѣхъ морето и послѣднитѣ зари на слънцето, които самъ-тамъ още позлатяваха мѣтнитѣ облаци, що се вияха надъ Босфора, и видѣхъ предъ себе си грозната бездна, въ която падахъ!

Навикналъ отъ малкъ на буренъ животъ, азъ, право да си кажа, не ме побиха трѣпки предъ грозната картина, що се откриваше предъ очитѣ ми. Но помислюването че ще тъмнувамъ, гладувамъ и ще се мжча, правяше ме самъ себе си да оплаквамъ. Изведнажъ редомъ поникнаха въ душата ми мрачни картини за патоситѣ на другитѣ наши пострадали братя, които гнияха въ Диарбекирскитѣ зѣдани и Мало-Азийски рудници, та трѣбаше да се тѣша и да си давамъ сръдце, като помислявахъ на тѣхъ и на баща